INGYENES

XI. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Szentpéteri Krónika

Sajószentpéter város közéleti lapja

2018. május-június

Nem lehet elég korán kezdeni

Kerékpáros ügyességi verseny a városi gyermeknapon

Nagyszerű hangulattal és élménydús koncertekkel zárult az április

Április utolsó napján jó hangulattal, színvonalas előadókkal és izgalmas produkciókkal ünnepelték a tavaszt Sajószentpéteren.

Denizzel együtt énekelte a közönség a Csoda című dalát

Az idei majális is a hagyományos mazsorett programmal, illetve fáklyás felvonulással kezdődött április 30-án, a Kulturális és Sportközpont előtti téren. 18 órától a Gyöngyszem mazsorettcsoport látványos, akrobatikus elemekkel sűrűn tarkított produkcióját láthatták az érdeklődők. Pörögtek és repkedtek a mazsorettbotok, döngött a rock and roll, és táncoltak a szoknyaszegélyek. A formáció idősebbjei után a fiatalok is megmutatták, miért is kedvelik annyira már hosszú évek óta a csoportot Sajószentpéteren: a már megszokottan látványos koreográfia és a pörgős ritmusok sikeresen megalapozták a hangulatot. Ezután a mazsorettcsoport és a „rezesbanda" vezetésével elindult a menet a Majális park felé. Az évek során egyre hosszabbá duzzadó fénykígyó idén is nyújtózó árnyak kíséretében kúszott fel a Pipiskén, ahol már minden készen állt egy igazán fergeteges estéhez.

Egy látványos koreográfia a Gyöngyszem mazsorettcsoporttól

Színpadon az Irigy Hónaljmirigy

Elsőként az Irigy Hónaljmirigy együttes állt színpadra, akik a műsor előtt azért még szántak időt a Sajó Televízió kérdéseire. Az interjúban kitértek arra a kezdeményezésre is, amit az együttes frontembere, Sipos Péter propagált egy Facebook bejegyzésben. Ebben arra kérte a rajongókat, hogy a koncertek során plüss állatokat dobáljanak a színpadra. Az ötlet a jégkorong bajnokság meccsei nyomán született, ahol a szurkolók mackókat dobáltak be a mecscsek bizonyos pontjain a pályára, amelyek karitatív szervezetek segítségével beteg kisgyerekeket boldogítottak.

A cél itt is ugyanaz. A koncertek során összegyűlt macikkal mirigyék a legkisebbek arcára szeretnének mosolyt csalni. A hangulat a koncerten is vidám volt. Az együttes humoros jellegű feldolgozásai Sajószentpéteren is sikert arattak.

Az este következő fellépője a kazincbarcikai születésű rapper, Deniz volt, aki új, Hol volt, hol nem volt című nótáját is előadta. A szerző bevallása szerint az új dal annyival másabb az eddig megszokottak vonalánál, hogy van egy énekes betét a refrénben, ami miatt jobban idomul a mai popdalok zenei világához. Természetesen az éjszakába nyúló előadás csúcspontja a Csoda című szám volt, ahol a közönség lelkesen énekelte együtt Denizzel, hogy ki is valójában az igazi hős.

A program a már szokásossá vált tűzijátékkal zárult. A majálisozók elbűvölve nézték a ropogó égi fényjátékot, ami idén is osztatlan sikert aratott.

Bájer Máté

A szokásos tábortűz a Pipiskén

A múltra alapozva építi tovább a jövőt

80 éves a Kossuth iskola

A Sajószentpéteri Kossuth Lajos Általános Iskola székhelyintézménye a település legrégebbi iskolája. Működését 1938-ban kezdte 8 tanteremmel, amelynek falai között generációk nevelkedtek, akik közül számtalan művész, orvos, pedagógus és sportoló került ki. A nyolcvan év nemcsak egy ember életében, de egy épületében is meghatározó idő, amit illik megünnepelni egy intézmény életében is. A jubileumi év jegyében Bodnárné Sallai Ágnes intézményvezető-helyettessel beszélgettem, múltról, jelenről.

Az iskola egykor…

- Arra kérlek, idézzük fel az iskola életében a 80 év alatt bekövetkezett legfontosabb változásokat!

- Az 1938-ban épült iskola első újjászületése 1982-ben volt, a régi épület egy új szárnnyal bővült, ahol egy tornaterem és modern szaktantermek is helyet kaptak. 1988-ban az iskola fennállásának az 50. évfordulóján felvettük Kossuth Lajos nevét, és felavattuk az iskola udvarán Varga Éva szobrászművész alkotását. Ezekre az évekre esik, hogy bevezetésre került az angol nyelv emelt szinten való oktatása, amely napjainkban is sikeresen működik. Nagy változást hozott a 2007-es esztendő is, ugyanis összevonásra kerültek a település iskolái, és a mi iskolánk lett a székhelyintézmény. 2010 decemberében vehettük birtokba a szépen felújított, informatika teremmel, könyvtárral, logopédiai foglalkoztatóval, irodaszinttel, akadálymentesítéssel tovább bővített, digitális táblákkal felszerelt épületet, amely a jelenlegi kor követelményeinek megfelel. Igazi XXI. századi iskola!

- Minden iskola életéhez szervesen kapcsolódnak a kialakult szokások, hagyományok, amelyek segítik az iskolai közösségek kialakulását, az iskolához fűződő kapcsolatok elmélyítését, és színessé teszik a hétköznapokat. Vannak-e ilyen szép hagyományok, amelyeket az idő vasfoga sem tört meg?

- Természetesen vannak, hiszen a legkeményebb munka is hatékonyabbá válik, ha egy kis pihentető szórakozással fűszerezzük. Fontosnak tartjuk, hogy névadónkra méltóan megemlékezzünk. Erre születésnapján, szeptember 19-én kerül sor, amikor diákjaink műsora után az udvaron álló domborműre virágokat és koszorút helyezünk. Az év utolsó tanítási napján csendül fel a karácsonyi hangverseny, ami jó alkalom arra, hogy iskolánk hangszeres zenét tanuló diákjai is bemutatkozzanak. A műsor kiegészül versekkel, jelenetekkel, iskolánk énekkarának és a Tücsökmadár Néptáncegyüttes fergeteges produkcióival. Kedves hagyomány az is, amikor a március 15-ei emlékműsor után elsős növendékeinket hivatalosan iskolapolgárrá avatjuk eskületétel formájában. A régóta megrendezett Kossuth Napok keretében szaktárgyi versenyeket szervezünk a tankerület és a város iskolásai számára, ahol angol nyelvből, helyesírásból mérhetik össze tudásukat. A Játék az iskola határain kívül elnevezésű játékos sportvetélkedőn felsős diákokból álló csapatok mérettetnek meg gyorsaságból, ügyességből. Az „öreg" épület emeletén 1992-ben nyílt meg kisgalériánk, amely lehetőséget biztosít a helybéli és a városból elszármazott művészek, volt diákok alkotásainak bemutatására, ahol már bemutattuk Barczi Pál, Munkácsy-díjas grafikus és festőművész, Feledy Gyula, Kossuth-díjas grafikusművész, Kopcsik Lajos, Oscar-díjas cukrászművész, rajztanárok, volt tanítványaink alkotásait.

…és ma

- Hogyan lehet ezt a sokszínű programot a jubileumi évben túlszárnyalni?

- A jubileumi tanév keretében hagyományos programjainkat, amiket igyekeztünk "ünnepibbé" tenni, áprilisban a jubileumi gálánkkal koronáztuk meg. A Kossuth gálán, ahol diákjaink másfél órában rendkívül színvonalas és szórakoztató műsorban bontakoztatták ki tehetségüket, mutatták meg sokoldalúságukat.

- A tanév során vannak-e olyan programok, amelyek a jubileumhoz kapcsolódnak?

- Az előzőekben felsoroltak mellett az elmúlt pénteken iskolánk diákönkormányzata jubileumi gyermeknappal ajándékozta meg iskolánk tanulóit, ahol kicsi és nagy egyformán önfeledten szórakozott. Diákjaink kikapcsolódását a Légvár Team Kft. segítségével óriáscsúszda, mobil játszóház, focikapu, szumó, box, gokartok, bohócműsor, arcfestés, lufihajtogatás biztosította. Az év során, illetve a jövő tanév első felében iskolatörténeti kiállítás szervezésével szeretnénk még megemlékezni iskolánk 80. születésnapjáról.

- Köszönöm a beszélgetést és végezetül Szent-Györgyi Albert idézetével kívánok a következő 80 évre sok sikert és kitartást, még akkor is, ha a XXI. század azonnal/most világában nem könnyű feladat ez, hiszen a pedagógus alkotása öt, tíz vagy tizenöt év múlva fog teljes pompájában megmutatkozni. Mert a pedagógusok hisznek abban, hogy a gyerekeknek nemcsak információhalmazt kell átadniuk, hanem egy olyan tudást, műveltséget is, amely tartást és látásmódot ad a jövő kihívásainak megoldásához. „Az iskola arra való, hogy az ember megtanuljon tanulni, hogy felébredjen tudásvágya, megismerje a jól végzett munka örömét, megízlelje az alkotás izgalmát, és megtalálja a munkát, amit szeretni fog."

Románné

Látogatóban…

A Sajószentpéteri Mentőállomás mindennapjai

„Sokak életéhez van közünk. Némelyekéhez kevesebb, némelyekéhez nagyon is sok. De nem fogják tudni a nevünket. Azt sem, hogy mit tettünk értük. A mi munkánk rejtett és névtelen" – jellemezte hivatásukat dr. Felkai Tamás, a korszerű mentéstechnika egyik kidolgozója. Az Országos Mentőszolgálat – mint egységes állami egészségügyi intézmény - most ünnepli születésének hetvenedik évfordulóját. A mentés fázisait a jelképükké választott élet csillagának (kék Konstantin-kereszt) hat ága szimbolizálja: felismerés, segélykérés, elsősegély, mentőellátás, szállítás alatti kontroll, végleges ellátás.

Először foglaljuk össze dióhéjban a magyar mentéstörténetet! Magyarországon az embermentés kötelezettségét először Mária Terézia foglalta törvénybe. A Kresz Géza által alapított Budapesti Önkéntes Mentő Egylet volt az első, amely a nap 24 órájában bárkinek ingyenesen segítséget nyújtott. 1887. május 10-én indult el az első, még lóvontatta, majd 1902-ben már akkumulátoros mentőkocsijuk, 1890-ben megépült az első központi mentőállomás. Az Egylet mintájára - másodikként Európában -több városunkban is önkéntes társadalmi mentőegyesületek jöttek létre. Ezekre alapozva 1926-ban életre hívták a már országos mentőállomáshálózatot üzemeltető Vármegyék és Városok Országos Mentő Egyesületét. A mentés ügye 1948. május 10-én, az Országos Mentőszolgálat megalapításával vált állami feladattá. 1954-ben állt szolgálatba az első rohamkocsi, 1958-ban megalakult a Légi Betegszállító Csoport, az első sikeres, tartós eredményű újraélesztést 1963-ban végezték.

Amíg hetven éve 76 mentőállomáson 134 mentőkocsival 359 mentődolgozó látta el feladatát, addig jelenleg 253 állomáson közel 8.000 dolgozó tevékenykedik. A mintegy ezer járművel, az évi egymillió feletti kivonuláshoz 38 millió kilométert tesznek meg. Légimentő bázisok működnek Budaörs, Balatonfüred, Debrecen, Miskolc, Pécs, Sármellék és Szentes településeken.

Az OMSZ megalakításának 70. évfordulója nagyszerű alkalmat kínált, hogy Albert Tamás kalauzolásával közelebbről is megismerkedjünk a mentők munkájával és Sajószentpéter mentőállomásával. Az állomásvezető a kezdetekről elmondta, hogy a mai raktáruk helyén működött 1951-től a Központi Bányamentő Szolgálat, amely 1962-ben Kazincbarcikára költözött, helyüket vette át az OMSZ. Fokozatosan fejlesztették a mentő járműparkot, a legtöbb (8 db) 1988-ban állt szolgálatba. Természetesen az alkalmazott létszám is mindig követte ezt a tendenciát. Az edelényi állomás 1991. évi belépésével, majd 1998 után az orvos által megrendelt betegszállítási feladatok alternatív szolgálatokhoz történő kiszervezésével (megyénkben a legnagyobb Borsod Mentő Kft. 24 járművel rendelkezik) viszont fokozatosan csökkent a számuk. Bár ezzel együtt a feladatok is csökkentek, sokszor mégis szükségük lenne több járműre. Az állomáson jelenleg egy modern, jól felszerelt, ötéves, 280 ezer kilométert futott Volkswagen Crafter mentőkocsi (ígéretet kaptak rá, hogy idén lecserélik egy újra), öt szakképzett mentőápoló és öt gépkocsivezető áll a nap 24 órájában Sajószentpéter és környéke lakóinak szolgálatba. C kategóriás jogosítvány és PÁV-1 pályaalkalmasság mellett a gépkocsivezetők mindegyike rendelkezik OKJ-s ápolói képesítéssel is (megszerzéséhez feltétel az érettségi), és szívesen végez is szabadidejében ilyen feladatokat. Az állomány az évek alatt (akad közöttük, aki negyven éve dolgozik itt) egy összetartó csapattá kovácsolódott, a 24 órás szolgálatok alatt átélt (pozitív és negatív) közös élmények erre jó lehetőséget biztosítottak. A szolgálat után pedig mindnyájukat várja a család, vagy éppen egy másodállás.

Segítség kérésekor a gyerekbetegségeit mára kinövő egységes segélyhívó rendszer (112) miskolci központjába (a másik Szombathelyen működik) érkezik a jelzés. Ez alapján a miskolci irányító régió központjuk riasztására nappal egy, éjjel két perc alatt kell mentésre készen elhagyniuk az állomást. Mert akár esik, akár fúj, a szakszerűség mellett ez a gyorsaság a munkájuk másik alapkövetelménye. A saját tapasztalataira áttérve azt is megtudhattuk, hogy az elektronikusan is dokumentált évi 2.400 esetszámuk sokrétű segítséget takar, nincs közöttük kiemelkedően gyakori diagnózis: a közúti és háztartási balesettől a mérgezésen, agyvérzésen, öngyilkossági kísérleten át a szülésig szinte minden előfordul. Szomorúan tapasztalják, hogy egyre több és egyre fiatalabb alkohol, sőt más, keményebb tudatmódosító szerek (mint a biofüvek) hatása alatt, emberhez méltatlan állapotba került gyereken kell segíteniük. A szolgálatban őket ért agresszió sem csökken észrevehetően, de ez nem is igen várható, amíg a társadalom ilyen frusztrált állapotban van, mint manapság. (Minap rúgta ki váratlanul, szó nélkül az ápoló kezéből a mentésirányításban,

Ovisok gyűrűjében az újraélesztés gyakorlására szolgáló próbababa

a kommunikációban szinte nélkülözhetetlen, nagy értékű laptopjukat egy 16 éves bódult fiatal.) A gyors segítséghez időnként gyorsan kell haladniuk a közutakon – ahol a közlekedési morál, a vezetők viselkedése leképezi az ország mentális állapotát is –balesetveszélyes helyzetbe kerültek ugyan, ám a bajt szerencsésen elkerülték, és sok éve már, hogy kisebb sajáthibás eseményük is alig akad.

Hagyományosan ez évben is nyitott kapukkal ünnepelték május 10-én a hetvenedik, jubileumi „Mentők napját", és jó érzéssel töltötte el őket, hogy több száz gyerek (a város szinte minden óvodása és iskolása) kíváncsi volt a munkájukra. Ehhez a hivatáshoz egyfajta szakmai elhivatottság, belső erő, a beteg, elesett ember szeretete szükséges. Aki munkaként végzi, az hamar el is hagyja a pályát. Jó hír, hogy az itteni állományból nincs lemorzsolódás. Ma ugyan az állomás nem küzd munkaerő gondokkal, egyszer talán majd ezekből a fiatalokból kerül ki az ő utánpótlásuk.

Ha mégsem így történne, az elsősegélytesztek eredményei és az érdeklődő kérdések alapján úgy gondolják, hogy közülük egyre többen válnak egészségtudatos felnőtté. Az egészségügy mai állapotát ismerve szüksége is lenne erre az országnak.

Kiss B.

Kapcsolattartás őseik szülőföldjével

Portré: Rémiás István

Városunkban a Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat 1998-as megalakításának volt alapja, hiszen 1943-ban Derenk községből 25 lengyel család került Sajószentpéterre, akik gyorsan beilleszkedtek új környezetükbe. A nemzetiségi önkormányzat elnöki tisztét 1999-től Rémiás István tölti be, aki még elég jól beszéli az ősei által használt dél-lengyelországi nyelvet, a gurált. Munkáját hazai és lengyel kitüntetéssel ismerték el.

A Sajószentpéteri Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat elnökeként sokat tett a két nép közötti barátság erősítéséért

Egy kis népcsoport történetében 1943-ban következett be jelentős változás, amikor a magyar állam kitelepítette őket Derenkről. Ebben az évben ennek az eseménynek a 75. évfordulójára emlékeznek, de 2018-ra esik elődeik Magyarországra, a szlovák határ melletti Derenk községbe érkezése is. A Szádvár közelében fekvő falu egykor pestisjárvány következtében néptelenedett el, Esterházy gróf pedig az újra népessé tételéről határozott. Szerencsés egybeesésként Lengyelország déli települései akkorra túlnépesedtek, és voltak közöttük, akiknek vonzó volt a beígért adókedvezmény és maga az erdős terület, ezért áttelepedtek új hazájukba. Találtak munkát a vár karbantartásánál és a mezőgazdaságban, a vadban gazdag területen pedig nem szenvedtek húshiányban sem. Zárt közösséget alkottak, családot is csak a falun belül alapíthattak. Így megmaradtak kis szigetként, ahová nem jutott be a nyelvújítás, ezért több száz évre visszamenőleg ugyanazokat a szavakat használják a mai napig, a kutatók nagy örömére. A sajószentpéteri Alacskai útra települt lengyel családok gyerekei közül többen itt kezdtek el magyarul tanulni, mára viszont már csak 15-en őrzik őseik hagyatékát, a gurál nyelvet, vagyis Szentpéteren ennyien beszélik ezt a morva-német-lengyel keveréknyelvet – nyilatkozta Rémiás István, aki sokat dolgozik az őshazával való kapcsolattartás erősítésén.

Hozzátette: testvérként tekintenek egymásra Bialska Tatranska lakóival, mert arról a településről indultak el egykoron felmenőik, a lengyel családok az új és szebb élet reményében Derenkre. A temetőben több fejfán szerepel az egyébként ritka Rémiás családnév Remiasz formában. Évente legalább egy alkalommal felkeresik egymást valamilyen esemény kapcsán. Az elmúlt évi derenki búcsúra 300-an érkeztek, de ők is rendszeresen ellátogatnak Bialska Tatranska római katolikus búcsújára. Kedvez számukra az a helyzet is, hogy testvérvárosi kapcsolatban áll Sajószentpéterrel a dél-lengyelországi Kobiór város, ami még jobban erősíti a rokoni szálakat. Az idei események kerek évfordulók köré csoportosíthatók, hiszen az első lengyel családok 300 éve érkeztek Derenkre, a kitelepítésük és a falu lerombolása 75 éve történt, Lengyelország pedig egy évszázaddal ezelőtt szerveződött újjá.

Az egykori lakóhely, Derenk emlékét, ahol Rémiás István apja, nagyapja és más felmenői születtek, féltve őrzik a leszármazottak. Sajószentpéteri kőművesek építették 1994-ben az egykori templom helyére az új kápolnát, a város temetőjébe pedig keresztet állítottak a derenki ősök emlékére. Évente rendeznek lengyel napot, és képviselőik részt vesznek a városi rendezvényeken is.

Rémiás István egyik fő szervezője a derenki búcsúnak, amit 1994 óta évente megrendeznek. Az elmúlt évben 300-an érkeztek hozzájuk az anyaországból, összességében pedig ezernél is többen voltak, ami a helyszűke miatt nagy zsúfoltsággal járt. Ezért a 2018. június 29-i búcsúra szeretnék csökkenteni a megemlékezők létszámát.

A Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat elnökeként igyekszik egyben tartani a Magyarországon élő lengyeleket, és megörökíteni történelmüket, szokásaikat, életük fontos mozzanatait. Ugyanezt a feladatot végzi az Országos Lengyel Önkormányzat tagjaként, ahol vállalt már pénzügyi és kulturális feladatot is. Elkészítette a családfát, amely 300 évre visszamenően rögzíti a rokonok nevét és születési dátumát. Sokat tett a római katolikus vallás erősítéséért is, és kiderült, hogy Derenknek és Bialska Tatranskának közös védőszentje volt, mégpedig Simon és Júdás Tádé.

A két nép közötti barátság erősítéséért és a gurál nyelvet őrző és beszélő csoport örökségének őrzéséért 2016-ban a Lengyel Köztársaság elnöke, Andrzej Duda a Lengyel Érdemkereszt kitüntetést adta át Rémiás Istvánnak, akit abban az évben Sajószentpéteren Pro Urbe díjjal is kitüntettek.

Megemlíti, hogy munkájában a Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat két tagja, Bendzsák László és Fedor Péterné segíti. Két gyermeke közül fia alapfokon beszéli a lengyel nyelvet, lánya viszont angol felsőfokú nyelvvizsgát tett. Bízik benne, hogy egyszer ő is kedvet kap ősei nyelvének elsajátításához.

Kovács I.

Derenk a kis kápolnával és kőkereszttel

Szentpéteri csillagok

A mérnök-közgazdász: dr. Tolnay Lajos

Sorozatunkban a városunkhoz kötődő, hivatásukban kimagasló teljesítményt nyújtó embereket mutatunk be, akik példaként szolgálhatnak számunkra. A mi csillagaink: ragyogjanak bármilyen magasan, fényükből ránk is vetül néhány sugár. Ők vallanak emlékeikről, pályájukról, sikereikről. Életükről.

Dr. Tolnay Lajos néhány hónap múlva ünnepli a 70. születésnapját

Dr. Tolnay Lajos, a Diósgyőri LKM acélgyártó kohómérnökeként egyre feljebb lépdel a ranglétrán: főmérnök, kereskedelmi majd műszaki igazgató, végül vezérigazgató lesz. Közgazdász diplomát, doktori tudományos fokozatot, angol és német nyelvvizsgát szerez. A '90-es években a magánszféra felé fordul, és válságmenedzselésbe kezd: társakkal privatizál, reorganizál vállalatokat, létrehozza a MAL Zrt.-t, Európa harmadik legnagyobb speciális timföldgyárát. Mielőtt nagyvállalkozóvá válna, a bankszektorban is kipróbálja magát. Az önkéntes alapon szerveződő Magyar Gazdasági Kamarának (1990-1994), átalakulása után a Magyar Kereskedelmi és Iparkamarának (-2000), majd az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek az elnöke, 2010-től ennek örökös tiszteletbeli elnöke. A kereskedelmi világszervezet (ICC) elnökségébe - kelet-közép-európai országból elsőként - (1999-2002), a Miskolci Egyetem Társadalmi Tanácsába (2002-2004), a Kárpátok Alapítvány Igazgató Tanácsába (2003) is beválasztják, a Magyar Külkereskedelmi Szövetség társelnöke (2008-2013). A magyar iparért végzett munkájáért megkapja Munka Érdemrend ezüst fokozata (1984), majd az Eötvös Loránd-díjat (1998), a felsőoktatás és az innováció támogatásáért a Kármán Tódor-díjat (2007). A Miskolci Egyetem Pro Universitate kitüntetéssel ismeri el tevékenységét. Néhány hónap múlva tölti be a hetvenedik évét, szülővárosa ajándékának szánva a portrét, őt mutatjuk be most olvasóinknak.

- Hogyan kerültél Sajószentpéterre?

- Mindkét ágon többgenerációs értelmiségi (jogász, orvos) családból származom, akik a világháború következtében szinte mindenüket elveszítették. Miután apám 1945 végén hadifogságból családjával hazajött, orvosként Sajószentpéteren biztosítottak számára elfogadható munka- és lakáskörülményeket, én itt jöttem világra 1948. szeptember 27-én.

- Mire emlékszel a gyermekéveidből?

- Sajószentpéter a gyermekkor, maga a tündérkert volt és marad számomra. A beilleszkedés tökéletesen sikerült, szerettem itt lakni és iskolába járni. Pezsgő élet folyt a virágzó nagyközségben, a hegyi pincékben is, ahova apám rendszeresen feljárt. Jó baráti társaság gyűlt össze, az értelmiség, élén a helyi orvosokkal - dr. Csiba László, dr. Kelemen István - összetartott. Bennem mély nyomot hagyott a komoly hitélet, a protestáns nevelés, Perjési László tiszteletes urat nagyon szerettem. Sokat kirándultunk, a magyar dalokat, nótákat akkor kedveltem meg, hét évig tangóharmonikáztam, de idő hiányában ez abbamaradt. Ezekre az évekre szívesen emlékezem, arra is, hogy Hilda nénihez jártam német szóra.

- Tíz éves voltál, amikor a család Miskolcra költözött.

- Ez hirtelen nagy váltást jelentett számomra. A Szeles úti iskola kiváló sportolási lehetőségekkel, aktív diákélettel, sok szakkörrel várt. Nagyon érdekelt a történelem és a régészet, a jó hírű Földes Ferenc Gimnáziumban tanultam tovább, az akkori legerősebb osztályban. Apai nagymamánk meghívására 1965 nyarán kijutottam Amerikába, ott jöttem rá, hogy a latin és az orosz nyelvvel semmire nem megyek. A nővérem kint maradt, én hazajöttem, egyedül megtanultam angolul.

- És a Dudujka-völgybe költöztél.

- A gimnáziumban végig kitűnő tanuló voltam, de még mindig nem alakult ki, mi szeretnék lenni. Helyben akartam maradni, a kémia érdekelt, adott volt a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Kara. Az első két évben a középiskolában elkezdett atletizálásra koncentráltam, a DVTK dobóatlétájaként gerelyhajításban az utánpótlás válogatottságig jutottam. Amikor a gerincem miatt abba kellett hagynom, az MVSC-ben vízilabdáztam, és egyre jobban tanultam. Nagyon szerettem az ipargazdaságtant (később tanítottam is), a vas- és fémkohászat szaktárgyat, nekiláttam az angol szaknyelv és a német nyelv elsajátításának is. Az egyetemen a selmeci hagyományok a kohászok és bányászok között erősen éltek. Bár nem voltam kollégista, valóban időm nagy részét az Egyetemvárosban töltöttem. No, meg a közeli Tapolca strandján. Az államvizsgára három hétig készültem, meglett az eredménye, minden szigorlatom és a szakdolgozatom jeles lett.

- És alapja egy sikeres pályafutásnak, amelyről legtöbben álmodozni sem mernek.

- 1971-ben, diplomával a zsebemben az LKM fiatal mérnök gyakornokaként folyamatos váltóműszakban kezdtem, fél év után levizsgáztam, acélgyártó lettem, 1973-ban műszakos üzemvezetőnek neveztek ki. Vályi Péter miniszterelnökhelyettes tragédiája elindította a Martin-acélmű rekonstrukcióját, ez pályámon is alapvető változást hozott. 1976-ban angol nyelvvizsgát (németet 1985-ben), a „Közgáz" külkereskedelmi szakán mérnök-közgazdász végzettséget szereztem, majd a beruházás koordinációs osztályán csoportvezetőként, később főosztályvezető-helyettesként egy nagyberendezés építését koordináltam 1982-ig. Itt tanultam meg szervezni, tárgyalni, ellentétes érdekeket összehangolni, váratlan helyzetekre reagálni. Nemzetközi kapcsolatokat építettem ki, a legtöbbet a német ipari kultúra adta számomra. A beruházás hatéves tapasztalatait a közgazdaságtudományi egyetemi doktori disszertációmban összegeztem. 1982-ben kineveztek az acélmű főmérnökének, a kezdeti nehézségek után másfél év alatt elértük a beruházási alapokmányban lefektetett termelési számokat, és sokat javult a termékminőség is. Kifejlesztettük az alacsony karbontartalmú saválló acél gyártástechnológiát, és a golyóscsapágy-acélokban is világszínvonalú minőséget értünk el. Drótos László vezérigazgató önálló kereskedelmi igazgatóságot hozott létre, amelynek élére 1983 májusában igazgatónak nevezett ki – pályázat alapján, ami akkor újszerűnek szá-

mított. Majd felkértek, hogy 1985 őszétől legyek a gyár műszaki igazgatója. Ekkor kerültem kapcsolatba a Magyar Gazdasági Kamarával, és tagja lettem a megyei tanács végrehajtó bizottságának is. 1989. január 1-jétől az ország egyik legnagyobb és legnehezebb helyzetben lévő vállalata, az LKM vezérigazgatója lettem. A kinevezés váratlanul ért, 40 éves voltam, és második, aki már nem pártfunkcióból került ilyen pozícióba. Pedig abban a régi világban mindent a politika befolyásolt, vagy döntött el. Később ez megváltozott, de ma újra erős szava, szerepe lett.

- Milyen képességek kellettek ahhoz, hogy felérhess a csúcsra?

- Szakmai tudás mellett a szorgalom, szívósság, kitartás, a nehéz helyzetek vállalása. Nem siránkoztam végzés után 1800 Ft/ havi fizetéssel az irodákban, hanem négy évig váltóműszakban -a szakmából tízszer annyit tanulva, tapasztalva - többszörösét kerestem. Egy éjszakás műszakban az új kemencefalazatot ellenőrző osztrák mérnöknek németül mondtam el a tapasztalatokat. Később az őt kísérő technikus végzettségű, idegen nyelvet nem beszelő üzemvezetőnek megjegyezte: „pazarol ez az ország, hogy ilyen emberek váltóműszakban termelést irányítanak". Kellett tehát a két nyelv ismerete, nyitottság, a minden területen újra, korszerűre, minőségre törekvés, a lényegest a lényegtelentől megkülönböztetni tudás, az ösztönös vezetői képesség is, mert vezetőképzőre sosem jártam.

- Gondoltad akkor, milyen nagy terhet veszel a válladra?

- A kohászat nemzetközi válsága mélyült, megszűnt a dollárelszámolás a Szovjetunióval, az alapanyag- és energiaárak ugrásszerűen növekedtek. Az 1990-es évet tetemes veszteséggel zártuk, válságmenedzselést folytattunk. Az év szeptemberében felkértek az Ipari Minisztérium közigazgatási államtitkári posztjának betöltésére, én azonban hittem abban, hogy a politika sem engem, sem Diósgyőrt nem hagyja cserben, visszautasítottam az ajánlatot. Szent meggyőződésem volt, hogy az LKM megmentése a feladatom. Miért nem sikerült? Az 1990-es új Társasági Törvény alapján létrejött DIMAG Rt.-nél a korszerű technológia fogadására alkalmas egységeket tőkebevonással önállósítottuk. Az acélműbe, a folyamatos acélöntőműbe amerikaiak fektettek be, az elektro- és nemesacélműbe németek, de a kétféle szemléletet nem tudtuk harmonizálni. Legnagyobb probléma mégis az volt, hogy az akkori politikai vezetés nem vállalta fel a többezres létszám hirtelen leépítését. A privatizáció során egy olyan társaság kezébe kerültek a részvények, amely nem működtetni akarta a gyárat, hanem a vasércszállításon keresztül próbált üzleti érdekeket érvényesíteni. Emiatt 1992 tavaszán, több mint 21 évi kohászati szolgálat után benyújtottam a lemondásomat. Nem fogadták el, fegyelmivel akartak elbocsátani, hogy ne kaphassak végkielégítést. Fegyelmi nem lett belőle, többéves pereskedés igen.

- Az LKM magánosításának legnagyobb vesztesei a munkavállalók voltak.

- Én is nehéz helyzetbe kerültem, de nekem jött a „mentőöv": Horváth István, a Dunaferr Dunai Vasmű vezérigazgatója felkért a Dunaferr Kereskedőház Kft. ügyvezető feladatainak ellátására. Később, a felajánlott rendkívül előnyös hároméves szerződést megköszönve, mégis befejeztem gazdasági partnerségemet az állammal.

- Ekkor érkezett el az idő a rég vágyott szellemi és anyagi függetlenség megteremtésére?

- Előbb a szerkezetátalakítás finanszírozására létrejött Magyar Befektetési és Fejlesztési Bankban mint kamarai elnök és ipari tapasztalattal bíró vállalati vezető, igazgatósági tag lettem (1991-1993), majd 1994-ben – miskolci kötődésem alapján – az Észak-magyarországi Rákóczi Regionális Bank elnökének választottak. Gazdasági-pénzügyi tanácsadó kft.-t alapítottam, érdeklődésemet felkeltette a privatizáció. Jöttek kudarcok, sikerek. Első komolyabb eredményünk, hogy 1994-ben közel egymilliárd forintért megvásároltuk az Orosházi Öblösüveggyárat, és reorganizálva nyereségessé tettük. Ma üvegiparunk vezető cége. 1995 végén visszatérhettem az eredeti szakmámhoz: az Inotai Alumínium Kft. megvásárlására adtunk be pályázatot, megnyertük egy norvég-szlovák konzorciummal szemben, én lettem az ügyvezető vezérigazgató. Majd 1997 végén az Ajkai Timföldgyár (adósságtehermentesítés utáni) privatizációjában is - jelentős foglalkoztatási, környezetvédelmi, fejlesztési kötelezettségek vállalása mellett–a minden pontban jobbnak bizonyult Magyar Alumínium Kft. pályázatát hirdette ki győztesnek az ÁPV Rt. Létrehoztuk a Magyar Alumínium Rt.-t (MAL), amelynek kezdettől igazgatósági elnöke lettem. A Társaságcsoport az 1995-98-as időszakban lezajlott privatizáció, illetve a 1998 és 2002 közti zöldmezős fejlesztések után az egykori, tartósan veszteséges állami cégekből nemzetközi összehasonlításban is hatékony részvénytársasággá vált. 1800 embernek tudtunk munkát biztosítani a térségben. Németországban, Romániában, Szlovéniában, Boszniában és Montenegróban is létrehoztunk leányvállalatokat, és Németországban egy magyar multinacionális céget is, magyar leányvállalattal, a nyugat-európai kereskedelem fejlesztésére.

- Ekkor következett be az iszapkatasztrófa, és a legnagyobb sikered egy pillanat alatt a múlté lett.

- Erről - érthetően – még ma is nehéz beszélnem. Minden elveszett, csak a munkahelyek egy része s a legjobb termékek maradtak meg, amelyek ma, az új tulajdonosok alatt is megőrizték export- és versenyképességüket. (2013 óta a cég felszámolásban, állami reorganizációs szervezet irányítása alatt működik.) A politika minket jelölt ki felelősnek, a védekezésnek esélye sem volt, a talpon maradásban nem segítettek, csakhogy a tulajdonunk elvesszen. Az anyagi veszteség ilyenkor magától értetődő („a tulajdon kötelez"), nem is ez bántott igazán, sokáig fájt, hogy a tervezés-telepítés-építés hibáit és az állami szereplők (engedélyező és ellenőrző hatóságok) mulasztásait elhallgatták. Mint néhány hete a cég egykori lakatosa mondta nekem: „na, magukkal elvitették a balhét, a mások hibái miatt…" A felháborodás élét ránk irányították, s bár egy jelentős exportáló magyar tulajdonú cég voltunk, mégsem engedték, hogy az állami bankok átmeneti hitelt nyújtsanak számunkra.

- Összességében elégedett vagy pályafutásoddal?

- Mivel politikussá (kísértések ellenére) nem lettem, szakmámban, amit lehetett, elértem. Így elégedett és ezen a területen ma is aktív vagyok. Kisebb, de jól működő szakmabeli cégeket vezetek. Amíg Isten erőt, egészséget ad, dolgozok, persze nem úgy és annyit, mint korábban. Nem is tudnék mást elképzelni.

- Életművednek milyen tanulsága van mások számára?

- Tanulság az én küzdelmes, de szép életemből talán annyi, hogy mindig a nehezebb, fáradságosabb utat kell járni, mert nem gyorsan (ezért ez ma nem túl jól cseng!), de végül megéri. A mai fiatalok (mint az én négy, diplomás gyerekem is) tanuljanak nyelveket, mert így könnyebben boldogulnak.

- Közelgő születésnapod alkalmából erőt és egészséget kívánva köszönöm a beszélgetést!

Kiss Barnabás

Akarsz-e játszani?

Sajószentpéteri gyermeknapi körkép

A majd' százéves eredetű (Törökországban rendezték az elsőt 1920-ban) és az 1925. évi genfi Gyermekjóléti konferencián hivatalossá vált gyermeknapot Magyarországon először 1931-ben tartották meg. Kezdetben még gyermekhetet rendeztek, 1950 óta május utolsó vasárnapján ünnepeljük. Az ENSZ közgyűlésének javaslata 1954-ben hozta létre az egyetemes gyermeknap intézményét: minden országban az évnek egy erre kijelölt napján emlékezzenek meg a gyermekek jólétéért, barátságáért tett közös erőfeszítéseinkről.

Felhőtlen játék a bölcsőde udvarán a szülőkkel

Sajószentpéteren ez évben visszatértünk a magyar gyökerekhez, ugyanis a Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont által szervezett, az évek alatt hagyománnyá vált városi gyermeknap mellett más intézmények is rendeztek egy-egy saját gyermeknapot vagy játékos gyermekrendezvényt. Városunkban ezen a néhány napon minden a szemünk fényeiről szólt.

A rendezvények sorát a Semmelweis Utcai Tagóvoda nyitotta meg, ahol már május 15-én megtartották a saját gyermeknapjukat, amelyen a kicsik önfeledten játszhattak a népi játékpark játékaival, kifáradásig ugrálhattak a műanyag várban, de mókás arcfestés alá is vethették magukat. Egy fagyi elmajszolása után kedvükre labdázhattak, ugyanis ezt a kettőt kapta mindenki ajándékba.

Őket május 23-án a Móra Ferenc Utcai Tagóvoda követte, ahol az ugrálóvár mellett egy buborék show és természetesen az itt is ajándékba kapott labda zökkentette ki őket a mindennapokból, vidámabbá, emlékezetessé téve ezt a napot. Május 24-én (csütörtökön) délután a Lévay József Városi Könyvtárba várták a tagiskoláink 3-4. osztályos tanulóiból álló két-két háromfős csapataikat az „Okostojások" címet viselő, már második alkalommal megszervezett szellemi, ügyességi vetélkedőre. Végül a Móra és Kossuth összesen négy csapata mérte össze tudását, leleményességét. A mintegy másfél vidám óra feladatai számon kérték a memória, megfigyelőképesség, matematika, logika, édes anyanyelvünk, növények felismerése, állatok imitálása területén eddig megszerzett jártasságukat. A torpedójáték villámkérdéseinél a gyorsaságukat, a célba dobásnál a kézügyességüket, térérzéküket, a versfelolvasó versenynél (ahol a többiek értékelték az előadást) az anyanyelvi készségüket és előadói képességüket tették próbára. A „könyvkeresés-könyvtárhasználat, információkeresés a könyvekben" jellegű feladatok pedig inkább játékosan a könyvtár, a könyvek és azok tartalmának szeretetére igyekeztek észrevétlenül is nevelni őket. A végén kialakult ugyan egy sorrend, de minden résztvevő győztesnek érezhette magát, és vidáman el is majszolhatta a jól megérdemelt apró ajándék kinder tojást, csokit, útban hazafelé, a Balogh Józsefné által dekorgumiból készített Bölcs bagollyal a kezükben. Reméljük, hogy az itt tanultak által is mindahányan bölcsebbek, többek lettek egy kicsit! Május 27-én (vasárnap) délután a KSK előtti térre várták a város gyerekeinek apraját-nagyját, ugyanis 15 és 19 óra között a szervezők minden korosztálynak igyekeztek kedvében járni. A gyerekek benevezhettek aszfaltrajzversenyre, KRESZ-vetélkedőre, színezhettek KRESZ-táblákat, beülhettek a rendőrautóba, valamint folyamatosan kedvükre igénybe vehették a népi játékpark fa körhintája és ügyességi elemei, valamint az óriáscsúszda-ugrálóvár adta lehetőségeket.

Rendkívül népszerűek voltak a népi játékok

A nagyobbak az alkalmi gokart pályán róhatták a köröket, űzhették egymást. Ne felejtsük el, hogy a Forma-1 előszobájának mindig is a gokart számított! Ki tudja, hátha épp most kapott kedvet ehhez a sporthoz valaki, s egyszer talán majd sajószentpéteri versenyző is köröz a Hungaroringen? Akinek ahhoz volt kedve és bátorsága (szerencsére akadtak jó néhányan ilyenek), Körmöndi Tamás tánc-

Mini KRESZ-park a KSK előtti téren

A fiúk számára a gokart volt az igazi favorit

Interaktív buli a Csiribiri együttessel

pedagógustól elsajátíthatta a magyar néptánc első lépéseit a táncházban, ahol Hódi Klára zenekara most is kifulladásig húzta a talpalávalót. Pihenésképpen visszafojtott lélegzettel figyelhették a Vaga Banda Óriáscirkusz „állati" érdekes produkcióit. Egyszer gólyalábon, gólyának öltözve, gólyához illően álltak fél lábon, máskor cirkuszi artistaként dobáltak a magasból még magasabbra egyszerre három hatalmas kést, mindezeket úgy, hogy megnevettessék a nézőtéren ülőket. A napot a Csiribiri együttes koncertje, vagy inkább interaktív bulija zárta, ahol az énekesnővel együtt énekelhettek, táncolhattak, a külső szemlélőnek egyszerűnek tűnő koreográfiát is megtanulhattak a végére kipirult arcú, vidám gyerekek.

Május 28-án a Harica utcai székhelyintézmény óvodásai közös kiránduláson vettek részt. A cél a Miskolci Vadaspark volt, ahol sokféle állattal találkozhattak, és számtalan élményben volt részük, amelyek közül a legmaradandóbb bizonyára az lesz, hogy óvodájuk nevében örökbe fogadtak egy kengurut. Május 29-én (hétfőn) 9 órától a legkisebbek érezhették, hogy fontosak a számunkra, ugyanis a bölcsődében ekkor tartották meg a már hagyományosnak számító gyereknapi délelőttöt. Itt a gyerekek számára egyik legnagyobb élmény az volt, hogy a szirénázva közelítő tűzoltóautóba vagy a rendőrautóba később ők is beülhettek, megnézhették azok felszerelését, a másik pedig, hogy most a szülőkkel együtt játszhattak a nagy udvarban. Előtte az apró csemeték - közülük többen első alkalommal - adtak elő a szülőknek és nagyszülőknek egy közösen megtanult mondókát. Már aki nem ugrott azonnal pityeregve a megpillantott anyukája ölébe, vagy nem szeppent meg a számára tömegnek ható közönségtől! Persze ők így aranyosak, és a bátrabbakkal együtt jól példázzák, hogy bár nem vagyunk egyformák, mindenki szerethető valamiért. Itt ezt ők megtanulják, és még eszerint is élik a mindennapokat: segítik egymást, figyelnek a másikra, és a címben feltett, Kosztolányitól kölcsönzött kérdést megválaszolva akarnak és szeretnek közösségben együtt lenni, játszani. Nekik még az a természetes, ha minden nap gyereknap van.

Kár, hogy mire felnőtté válnak, időközben néhányan ezt elfelejtik. Pedig biztosan boldogabb lenne a világ is, ha - minden gyerek számára - mindennap boldog gyereknap lehetne.

Kiss B.

A Vaga Banda most sem okozott csalódást a népes nézőseregnek

Gyermeknap nem múlhat el aszfaltrajzverseny nélkül

körkérdés

Az ön életében miként van jelen a környezettudatosság?

Helmeczi Zoltán

- Szemetelni nem szoktam, a műanyag flakonokat nem dobom a háztartási hulladék közé, hanem külön gyűjtöm és viszem a szelektív hulladékszigetre. Szerencsére lakóhelyemen, a Móra lakótelepen is hasonló gondolkodású emberek élnek, ezért a rend a jellemző arra a környékre. Egyébként harminc éve folyamatosan részt veszek a levegő szennyezésében, mert hozzávetőleg azóta dohányzok. A csikket viszont hamutálba gyűjtöm, és úgy dobom a szemétbe, tehát azzal sem terhelem a környezetemet.

Borsos Károlyné

- A szemét elhelyezése és szakszerű tárolása fontos feladat mindenki számára, mert az ételmaradékért a kutyák vagy más kóbor állatok szétszedik a konténert. Nem véletlen, hogy esetenként patkányok tűnnek fel a szeméttárolóknál, mert hamar megtelnek a kukák, és olyankor vannak, akik az edények mellé öntik a háztartási hulladékot. Saját környezetemben a szétszórt vagy szétszóródott szemetet felszedem,

mert ezeket a sorolt problémákat meg szeretném előzni. Sokszor vagyok mérges, mikor látom, hogy a babakocsiban ülő gyerek utcára, járdára dobja a chipszes zacskót vagy a csokipapírt, a szülő pedig nem szól rá, aminek az lehet az oka, hogy ő sem kulturálódott időben. Aztán itt van a rengeteg szép virág a köztereken, és előfordul nem is ritkán, hogy az ágyásokba hajtanak bele kerékpárral, vagy leszaggatják őket. Azt látom a legnagyobb problémának, hogy száz emberből ötven óvja, védi a környezetét, a másik ötven pedig rombol, vagy közömbösen szemléli a folyamatot. Arra a renitens ötvenre viszont rászólni sem lehet, mert agresszívek, és megsértődnek a kritikáért. Mindenki tudja, kikről van szó, hiszen elég benézni az udvarokba, és mindjárt látható, hogy kik laknak az ingatlanon. Annyit teszek még a környezetemért, hogy a reklámújságot és a papírhulladékot gyűjtöm az iskolás gyerekeknek, mert ami hasznosítható, azt nem dobom a szemétbe. Mosás után az öblítővizet sem engedem le, azzal felmosom a lakást, így ivóvizet takarítok meg. Ne feledkezzünk meg a város legnagyobb szennyező forrásáról, a 26-os főútról sem, mert onnan kapjuk a legnagyobb környezetterhelést, ezért ideje lenne megcsinálni az elkerülő utat.

Orehovszky Lászlóné

- Az Ibolyatelepen élek 53 éve, és szerencsére hozzám hasonló gondolkodású emberek laknak a környezetemben. Errefelé nem szemetesek az utcák és a közterek, mert mindenki vigyáz a rendre. Kevés olyan hulladék van, ami valamilyen formában ne lenne hasznosítható, így például az ételhulladékot a rokonságban tartott kutyáknak és tyúkoknak gyűjtöm össze. Felfogom az esővizet, és azzal locsolom a kiskertet. Permetet nem használok, a hangyák ellen sütőporral és szódabikarbónával védekezek. A levéltetvek ellen csalánlevelet áztatok be, és azzal locsolom a fák levelét. A PET palackokat a szelektív hulladékba viszem, és gázzal fűtök. Ez a környezetvédelem kihat az élővilágra is, hiszen rengeteg madár él felénk, és öröm hallgatni a csipogásukat, a madárfüttyöt.

Németh Péter

- A Területi Szociális Központban dolgozok, és úgy a munkahelyemen, mint otthon igyekszek rendet tartani ebben a kérdésben. Ez abból áll, hogy rendszeresen összegyűjtöm a szemetet, és erről másokat is igyekszek meggyőzni. Híve vagyok a szelektív gyűjtésnek, ezért a műanyag palackokat, a fémdobozokat, az üvegeket és a papír csomagolóanyagot külön válogatva viszem a gyűjtőhelyre. Virláglocsoláshoz esővizet gyűjtök, hogy a növények ne vegyszeres locsolást kapjanak. Gázzal fűtök, de a cigarettafüsttel tudom, hogy szennyezem a levegőt, mivel dohányzok. A környezettudatosság kérdésében főként a fiatalabb korosztályok esetében rosszak a tapasztalataim, mert valami okból nem igazán szeretnek szép környezetben élni, amit az bizonyít, hogy sokan közülük bárhol eldobják a szemetet, pedig a város elég jól el van látva hulladékgyűjtő edényekkel.

Gogolya András

- Nem kell ebben a kérdésben mellébeszélni, mert elég végigsétálni az utcán, és kiszűrhető,

kikkel nem lehet bírni, kik szemetelnek gátlástalanul. Sajnos, még a korosztályt sem lehet behatárolni, mert kisgyerektől a felnőttig ott dobják el a fölöslegessé vált dolgokat, ahol éppen járnak. Márpedig ez szándékos károkozás, mert azt a szemetet valakinek össze kell szednie. Reggelente a parkok tele vannak sörös és energiaitalos palackokkal, cigarettás dobozokkal, amiért nemcsak az elkövetők, hanem azoknak a szülei is hibásak, mert nem tanították meg gyermeküket a rendre. Ezek súlyos morális problémák, és ne csodálkozzon senki, ha a korosztályomból sokan visszasírjuk azt az időszakot, amikor a rendőr a helyszínen intézkedhetett a romboló egyénekkel szemben, mert az volt a feladata, és nem támadták holmi jogvédők azért, mert végezte a munkáját. Az a baj, hogy a televíziócsatornák ontják az erőszakot, és az arra hajlamos fiatalok onnan vesznek ötletet a cselekmények elkövetésére. Számukra hiába tennének ki akárhány szemetesedényt, mert dacból vagy kulturálatlanságból sem használnák. Én lengyel származású ember vagyok, és több család él a környezetemben azokból, akiket 1943-ban Derenkről ideköltöztettek. A mi környékünkön nem divat a szemetelés, és mások nevében is mondhatom, hogy vigyázunk a rendre, és ezt elvárnánk másoktól is.

Bencs Gyuláné

- Amit tudunk, azt megtesszük környezetünk szebbé tételéért és a hulladékként jelentkező anyagok újrahasznosításáért. A papírt és műanyag flakonokat az OTP melletti szeméttárolókba hordjuk, az esővizet hordókba gyűjtjük a locsoláshoz, gázzal fűtünk, és a családunkban senki nem dohányzik. Viszont azt tapasztaljuk, hogy a kihelyezett gyűjtőedények hamar megtelnek, ezért vagy a gyakoribb szállítást, vagy a nagyobb számú kuka kihelyezését kellene megoldani. A városban járva azt tapasztalom, hogy a gyerekek eldobálják a szemetet, a buszmegállókban a tiltás ellenére dohányoznak, mégpedig olyan személyek, akik nem tűrik, ha rájuk szólunk. A rendfenntartóknak talán többet kellene foglalkozniuk a kezelhetetlen réteggel, mert viselkedésükkel elcsúfítják a városképet, amiért sokan dolgoznak, és sok pénzt költenek Szentpéteren a rendre és a szép arculatra. Igaz, tudjuk azt is, hogy a rendőröknek meg van kötve a kezük az intézkedéseknél.

Radó Józsefné

- A kis dédunokám Piliscsabán lakik, és neki gyűjtöm a papírhulladékot, mert amikor meglátogatnak, elviszi és leadja az iskolában. A műanyag palackokat és a zöldhulladékot is különválogatom, előbbi megy a szelektív gyűjtőbe, a másikat pedig elviszi a kukásautó. A virágoknak esővizet gyűjtök, amivel ivóvizet spórolok meg, a fűtésemet pedig gázkonvektorral oldom meg. Idősebb ismerőseim is hasonlóan gondolkoznak, miközben látom, hogy a városban ezen a területen rossz a helyzet. Chipszes zacskók, italos és üdítős dobozok, energiaitalos flakonok vannak mindenfelé eldobálva. Szerintem nevelni kellene a fiatalokat, ha lehetne. Sokszor halljuk, hogy Sajószentpéter az egyik legrosszabb levegőjű település Magyarországon, mégsem történik semmi a forgalomcsökkenés érdekében. Régóta ígérik a 26-os főút várost elkerülő szakaszának a megépítését, és nem tudom, mire várnak még. Az lenne számunkra, itt élők számára a legfontosabb környezettudatos intézkedés.

Kerekes Pál

- Ez az a kérdéskör, amire nagyon odafigyelek. Már a vásárlásnál úgy választom meg az árut, hogy milyen csomagolóanyagban van, mert csak az újrahasznosítható csomagolásút veszem meg. A különböző hulladékokat szelektáljuk, mindenféle anyag más-más edénybe kerül. Két gyermekemet is a szelektív hulladékgyűjtésre nevelem. Sorolhatom, hogy gyűjtjük az esővizet, a zöldhulladékot elszállíttatom, a vegyes tüzelésű fűtőrendszerben a gáztüzelést helyezem előtérbe, tehát egyénileg sok mindent megteszünk környezetünkért. Közben azt látom, hogy kevés a városban a szeméttároló edény, de a meglévők környékén is rossz a helyzet, mert mellérakják a hulladékot. Régi óhaj, hogy gyakrabban kellene elszállítani a képződött kommunális szemetet. Ennél is régebb óta várjuk azt a központi intézkedést, amiből jutna pénz az új 26-os főút régóta ígért megépítésére, hiszen amíg a zaj-, por- és füstártalom ilyen mértékben teríti be Szentpétert, addig a környezettudatosság csak üres fráziskénti hangzik errefelé.

Czirbusz Zoltán

- Többnyire már Székesfehérváron élek, de gyakran hazalátogatok. Látom a két város közötti különbséget az emberek viselkedésében is. Itt sokan úgy dobálják szét az utcán a szemetet, mintha az kötelező lenne. Gondolom, mások is említették már a 26-os út környezetszennyezését, mert ez a brutális forgalom tarthatatlan. Már az interneten is rólunk szólnak a viccek, rajtunk röhög a fél világ, hiszen megépült egy olyan körforgalom, aminek csak két ága van, vagyis olyan, mint egy normál egyenes út, csak kanyarokat építettek bele. Kérdezem, mikor ilyen roszszak a levegő- és az egészségi mutatók, akkor mire várnak a megépítésével. Egyébként édesanyámmal igyekszünk rendben tartani a környezetünket, részesei vagyunk a szelektív gyűjtésnek, és a zöldhulladékot is elvitetjük. Vegyes tüzelésű a rendszerünk, és a kandallóba fával is be szoktunk fűteni, de ez a fajta környezetszennyezés igencsak eltörpül a főúton áthaladó gépjárművek káros hatásai mellett.

Kovács István

Megújulva is miértünk

Alapítványi krónika

2016 februárjában a húszéves fennállását ünneplő Miértünk, Sajószentpéterért Kulturális és Sportcélú Alapítvány, ha nem is váratlanul, de nagy változáson ment keresztül. Az egyesületi törvénybe és alapító okiratba foglalt, ötévenként esedékes tisztújító ülésükön a kuratórium addigi elnöke lemondott. Ezt követően a többi tag – a rájuk visszaszállt jogával élve – döntött: személyesen is folytatják a munkát, de az alapítványnak meg kell újulnia. Az azóta eltelt két év tapasztalatairól és a jövőről Kalász Lászlóval beszélgettem.

- Kezdjük a kétéve történtekkel.

- Húsz év sok változást hozott az alapítvány életében, korábbi feladataik nagy részét az önkormányzat vette át, Heidrich László elhatározása, hogy nem vállalja tovább a munkát, véglegesnek bizonyult. Ő és a tagok (Aleva Mihályné, Alvári Dóra, dr. Zsíros Sándorné) úgy látták, az eddigi munka akkor nem vész el, ha valaki átveszi az elnökséget. Így az alábbi döntéseket hozták meg: ők folytatják, öt főre bővítik a tagok számát (dr. Gula József és Kalász László), és engem bíznak meg az elnöki feladatok ellátásával. Azonnal meg is határoztuk a közös munka és a megújulás főbb irányait, feltételrendszerét.

- Addig az alapítványt sokan az elnökkel azonosították.

- A munkamegosztás már az alakuló ülésen felvetődött, azt kértem a tagoktól, hogy lehetőségeik szerint aktívabban vegyenek részt a munkában. A mai világban ehhez már össze sem kell gyűlnünk, egy kör-email pillanatok alatt elér mindenkit. A két év alatt lényeges, konkrét kérdésben nem is született olyan döntés, amelyik ne lett volna legalább ezen a módon megvitatva, majd általuk jóváhagyva. Sőt, a szervezésben is gyakrabban vettek részt személyesen.

- Mit nem akartatok még tovább vinni?

- Sok feladat aktualitását vesztve önmagától megszűnt, a bányásznap és néhány rendezvény szervezését az önkormányzat átvette tőlünk. A jutalmazásokkal kapcsolatban úgy döntöttünk, hogy a Díszpolgár cím, a Pro Urbe és az Emlékplakett esetében tudunk felelősen élni a javaslattételi jogunkkal, az egyes területek szakmai életébe nem látunk bele.

- Milyen fő feladatokat jelöltetek ki?

- Mivel a város pályázataiban elérhető összeg és a feltételrendszer kedvező változása (az értékelés szempontjai között a civil szervezetekkel való együttműködés komoly szerepet kapott) nekünk közvetett forráslehetőséget biztosíthat, a megtartott feladatokat az önkormányzattal együttműködési megállapodás keretében szabályozzuk.

Az addig általam magánszemélyként támogatott St. Martin képzőművészeti tábort a város kulturális életének új színfoltjaként emeljük be az alapítványi munkába. A kulturális központtal szintén megállapodásban szabályozzuk a lehetőségeinket (kiállítások, kulturális események, bányásznap szervezése társrendezőként). Küldetésként kezeljük a helyi kötődésű képzőművészek alkotásainak bemutatását, ezáltal „közkinccsé válását". Ebben a két évben eredményeket is elértünk. Gondoljunk csak Herczeg István tárlatára, vagy a Kopcsik Lajos tulajdonában lévő, anyasággal kapcsolatos grafikák bemutatására, ahol hat Kossuth-díjas művészt is meg tudtunk idézni, de akár a Laczó József fotóművész életműveből adott ízelítőre! Ezek a városhoz méltó rendezvények folytatódnak, például egy kiállítás rendezéséhez bírjuk dr. Feledy Gyula Zoltán ígéretét. Fontos célunk a város civil életének megújítása, összefogása is. A láthatóan tevékenykedő helyi civil szervezetekkel történő megállapodásokkal élénkebbé, átjárhatóbbá tennénk egymás és a város rendezvényeit. Elkerülhetjük a párhuzamosságokat, az erők koncentrálásával növelhetjük a forrásainkat is. Úgy tűnik, hogy a társszervezetek ebben partnereink, az írásba foglalás a közeljövő feladata.

- A menüből nem maradhat ki a sport sem.

- Elsősorban az önkormányzattal közös „Pátria Sajószentpéter", a „Zöld város" vagy az „Aktív pihenőpark" témájú projektekre koncentrálunk. Már a megvalósulásuk alatt is, a működtetésben is látunk olyan konkrét pontokat, amelyekben mi is részt tudunk vállalni. Ezek haszna akkor mutatkozik majd meg kézzel foghatóan a város lakói számára is. Ma a sport szinte egyenlő a labdarúgással, mi szeretnénk megváltoztatni ezt az „egy lábon állást". A város sportéletét a helyi és környékbeli fiatalokkal, az utánpótlás felkarolásával, a sportágkínálat bővítésével változtatnánk meg gyökeresen. Ezt a szemléletet tükrözi, amikor gondolkodunk az ökölvívó élet újraélesztésén is. Ezen célok megvalósításában akár még szponzorok felkutatásával is segíthetünk.

- Nem gondolkodtok egyfajta „aktivista kör" létrehozásában, hiszen több ember több ötletet és több szervezőt is jelent?

- Tisztában vagyunk azzal,

Kalász úr igazi menedzserszemlélettel irányítja az alapítványt

hogy ma még a legnemesebb célokhoz is nehéz aktív önkéntes segítőket találni. Ezért egyelőre a civil szervezetek együttműködésétől reméljük azt, hogy együtt majd a város lakói felé is láthatóbb lehet mindegyikünk tevékenysége. Ha látnak, elfogadnak, talán lesz, aki mellénk áll, és tenni is akar majd. A három projekten belül a többi civil szervezet is megvizsgálta a konkrét lehetőségeit, rendezvényötleteit, én úgy látom, hogy mindnyájan megerősödve jövünk ki belőle. Ez lehet a bedobott kő, ami megmozgatja az állóvizet.

- Milyen forrásokkal rendelkeztek, és milyen ötleteitek vannak ezek bővítésére?

- Alapvetően az önkormányzat költségvetésének civil szervezetek támogatására fordítható keretére és a Civil Alapnál minden év februárjáig konkrét célokra megpályázható összegekre támaszkodhatunk. Utóbbi arányaiban összehasonlíthatatlanul magasabb, a működési feltételeinket javítani is tudtuk belőle. Előbbire idén

nem nyújtottunk be igényt, a következő két évben a futó projektek keretén belül viszont a korábbi évek összegeinél jóval magasabbat is elnyerhetünk, amikor az önkormányzat kiírja a konkrét pályázatait. Helyi vállalkozótól csak akkor számíthatunk támogatásra, ha a cél megvalósításában ő vagy a családja érdekelt, a saját cégem az egyedüli támogatónk. Jó szervezéssel maga a képzőművészeti tábor is pozitív szaldóval zárhat, és ezt még az ott született alkotások is növelhetik. A már befutott művészek mindig itt hagynak legalább két-két képet, amelyek ezután már az alapítvány vagyonát növelik. Jelenleg is dolgozom azon, hogy ezekből értékesítsünk néhány piacképes alkotást, de értelmes közcélokra a korábban született, saját tulajdonú képek egy részének átengedését is megfontolnám.

Az 1%-os támogatás feltételeit teljesítettük, tavaly viszonylag szép összeget kaptunk, de mindenképpen szükség lenne a helyi médián, személyes kapcsolatokon keresztül is népszerűsíteni a városban. Ugyanis a könyvelők (akiknek segítségét már kértem) tapasztalatai szerint sokan vannak, akik nem is foglalkoznak vele, vagy nem gondolnak ránk. Sok pénz veszhet el így, ami a városban is hasznosulhatna.

- Kimagasló művészek kötődnek Sajószentpéterhez. Van esély arra, hogy néhány alkotásuk a város kincseit gyarapítsa?

- Nagy szívfájdalmam, hogy nincs a városnak kiállítóterme, ahol ezeket az alkotásokat állandó tárlaton be tudnánk mutatni. Pedig lenne mit! Kiállításaink szervezése kapcsán is felvetődött már, hogy ehhez egy-egy képet tulajdonba vagy tartós használatra rendelkezésre bocsájtanának a művészek vagy az örökösök (Barczi, Tölczéki). Most látok egy lehetőséget, és azon vagyok, hogy kellő előkészítés után esély legyen egy galéria megvalósítására.

- A közeljövőre nézve vannak más terveitek is?

- A Bányász emlékművet egykor az alapítvány építtette önkormányzati területre. Felújítása és fenntartása az alapítvány erejét meghaladja. A Pátria-projekt beruházási lehetőségeit kihasználva a kulturális központ belső udvarában egy szabadtéri rendezvénytér létrehozása mellett az épület környéke is megújulhat. A program lezárása után az emlékművet átadjuk a város tulajdonába.

Búcsúzóul visszatérünk még a közös vesszőparipánkra: Hogyan sáfárkodik városunk a múltjának emberi erőforrásaival? Ha a Sajószentpéterhez kötődő, jelentős gazdasági, tudományos, művészeti, sportolói életpályát befutott emberekkel valamilyen módon megerősítenénk ezt a régi kapcsot, azzal mindenki csak nyerhetne. Ezt a munkát addig kell elkezdeni, amíg még van kivel. Tegnap, mert holnap talán már késő lesz.

Kiss B.

Német versek ünnepe

A vers a könyvben van. Lapozd föl és olvasd!

Walter Helmut Fritz „És azután?" – című versének német és magyar nyelvű előadásával vette kezdetét a Lévay József Városi Könyvtárban a harmadik alkalommal megrendezésre kerülő „Német versek ünnepe" május 18-án.

Csáki Károlyné a versenyzők gyűrűjében

A rendezvény megálmodója és ötletgazdája Csáki Károlyné, a Sajószentpéteri Német Nemzetiségi Önkormányzat elnökasszonya, aki azért szervezte meg a versünnepet, hogy a kisebbségekhez tartozó személyek, különösen a gyerekek, csoportjuk más tagjaival együttesen saját kultúrájukat továbbvigyék, és saját nyelvüket használják. Mivel az első rendezvény nagyon sikeres volt, az elkezdett munkát folytatni kellett. A versünnep egy jó alkalom arra, hogy a tanulók német nyelvi tudásukat is fejlesszék, hiszen a memoriterek erősen fejlesztik az emlékezőképességet és a visszamondás képességét, valamint ezek segítségével a gyermek könnyebben megismerkedik az őt körülvevő világgal. A tanulók német nyelvi fejlődését tekintve például a mondókák, versek ismétlésével szókincsük gyarapodik, a nyelvet könnyebben ismerik meg, sajátítják el. Ezen felül a rímeknek köszönhetően ritmusérzékük és hallásuk is fejlődik. A versek mondásának leginkább szóban van építő jellege, mert ilyen formán a gyermeknek tovább gyarapodik az előadói érzéke, a hangos beszéd képessége vagy éppen a kifejezőkészsége, amelyek a mai világban nagyon fontos részét képezik a gyermek személyiségének. A rendezvényen a tanulók bebizonyították, hogy a német verseket is lehet érzésekkel, érzelmekkel megtöltve előadni. Bár a szavalatokat zsűri nem értékeli, mégis nagyon izgatottak voltak a szavalók, ezért Csáki Károlyné köszöntő szavai után, hogy a hangulat még oldottabb legyen, Neszádeliné Kállai Mária, kazincbarcikai népi iparművész, a Népművészet Mestere mutatta be az általa készített három gyönyörű sváb népviselet darabjait, és ismertette jellemzőit, majd a Freedance-2008 TSE párosai vidám sramli táncot mutattak be. A 30 előadó Kazincbarcikáról, Miskolcról, Ózdról, Hercegkútról és Sajószentpéterről érkezett, és mutatta be az általa kiválasztott verset német és magyar nyelven. A kis előadók kiérdemelték a közönség lelkes tapsát és a jutalomkönyveket, felkészítő tanáraik pedig büszkén vehették át a virágcsokrokat. A rendezvényt szeretetvendégség zárta, ahol a tanulók már vidáman beszélgettek, még a felkészítő pedagógusok tapasztalataikat osztották meg egymással. A rendezvényt az idén is az EMMI-hez benyújtott sikeres pályázat révén sikerült megvalósítani.

Románné

Látványosan épül a „Zöld város"

Helyszíni tudósítás

A minap az egykori Pécsi Sándor Általános Iskola alsós épületében jártam, ahol az elmúlt hetekben látványos változások tanúi lehettünk. Először a régi kémény tűnt el egyik napról a másikra, aztán a tetőszerkezet újult meg, most már az új nyílászárók is helyükön vannak, sőt, a liftakna is kezdi elnyerni végső formáját. Miközben a fotódokumentációhoz fényképeket készítettem, a kivitelező cég ügyvezetőjével, Kendrovszki Sándorral beszélgettem.

Hatalmas tábla hirdeti a Magyar Állam és az Európai Unió által támogatott projektet

- Akik az elmúlt időszakban rendszeresen elhaladtak az egykori Pécsi Sándor iskola épülete előtt, azt láthatták, tapasztalhatták, hogy szédületes tempóban változik, formálódik a „Zöld város" központja. Milyen munkafolyamatokkal indult a kivitelezés?

- Szerkezetátalakítási feladatokkal (bontás, átalakítás) kezdtünk, hiszen ez az alapja annak, hogy a legkülönfélébb szakipari munkákat el lehessen indítani. Gondolok itt a gipszkartonozásra, a villanyszerelésre és persze a nyílászárók cseréjére is. Az épületgépészet tekintetében a liftakna kialakítása az egyik legnagyobb kihívás, de most már azt mondhatom, hogy ebben a tekintetben is jól állunk.

- Az épület belsejéből kifelé haladva mely területeken tapasztalható a legnagyobb előrelépés?

- Az emeleti részen már állnak gipszkarton falak, a gépészeti rész csövezése is elkészült, valamennyi homlokzati nyílászáró a helyére került, valamint a teljes tetőszerkezet lecserélődött. Kívülről szemlélve mindez látványos változásokat eredményezett, azonban a későbbiekben, amikor egy-egy részfeladat kerül majd teljesítésre, ez már korántsem lesz ennyire szembetűnő. Egyébként az épület mellett vezető út kialakítása is zajlik: túl vagyunk az altalaj-tömörítésen, és elkészült a sóderágy is.

- Gondolom, néhány munkafolyamat, például a kéménybontás vagy éppen az imént említett altalajtömörítés komoly zajterheléssel járt. Miként fogadták ezt a környéken élők?

- A környékbeli lakosok rendkívül toleránsak. Pedig lenne miért panaszkodniuk, hiszen nem csupán a zaj, hanem a bontással járó por is kellemetlenséget okozott, de egyetlen egyszer sem tették szóvá. Szerintem az itt élők tisztában vannak azzal, hogy az elérni kívánt cél érdekében olykor-olykor kompromisszumot kell kötni.

- Ha százalékos arányban kellene a beruházás jelenlegi készültségi fokát meghatározni, mit mondhatnánk?

- Az udvar tekintetében mintegy 25 százalékos készültségi fokról beszélhetünk, az épület esetében azonban már a 30 százalékot is meghaladtuk.

- Az eddigi munkatempót folytatva, tartható-e a vállalt befejezési határidő?

- Az eredetileg vállalt október 31-i határidő kényelmesen tartható, azonban mi azt tervezzük, hogy hetekkel korábban befejezzük az épület felújítását, hiszen amíg az állványok a jelenlegi helyükön vannak, addig a kertépítészettel nem lehet teljes keresztmetszetben haladni.

Sulyok

Épül a liftakna

A homlokzati rész nyílászárói már kicserélésre kerültek

Keresztrejtvény

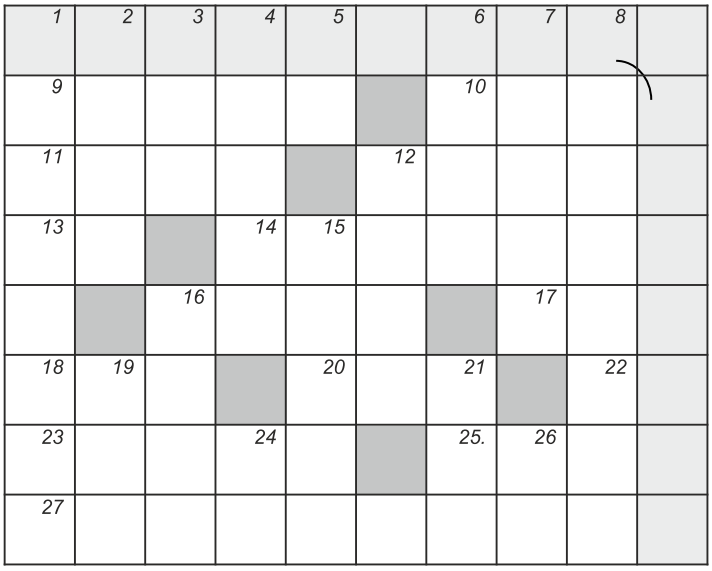

Vízszintes: 1. Szobrászművész, a városi könyvtár udvarán található Lévay-mellszobor alkotója. 9. Abban az időpontban. 10. Holland folyó. 11. Egykori operettcsillag (Marika, 1913-2004). 12. Az ulti egyik játéklehetősége. 13. Az argon vegyjele. 14. Testalkat jelzője. 16. Állatot világra hoz. 17. Német hivatal. 18. Főnévképző és horvát város. 20. Megszűnt (2009-ben) német légiforgalmi vállalat. 22. Négy, Rómában. 23. Budapest melletti község, MLSZ edzőközponttal. 25. Morze a betű. 27. Ilyen fülke az alkóv.

Függőleges: 1. Élősködő. 2. Amerikai filmdráma (2017), főszereplői Emma Watson és Tom Hanks. 3. Bakonyi település. 4. Az LGT zenekar beceneve. 5. Az irídium vegyjele. 6. Török pasa, alias Latas Mihály. 7. Fehér bélésanyag. 8. Román folyó (Ilonca). 12. Nyolcszoros olimpiai bajnok rövidtávfutó (Usain). 15. Sportriporter, a Hungaroring volt vezérigazgatója (László). 16. Operett zeneszerző (Leo). 19. Központi Ellenőrző Bizottság. 21. Német női név. 24. Kicsinyítő képző. 26. Iljusin repülőgép jele.

Rejtvényünk megfejtése a vízszintes 1. sorban található. Ezt kell beküldenie az újság szerkesztőségébe nyílt levelezőlapon vagy a szerkesztőség e-mail címére 2018. augusztus 8-áig. A helyes beküldők között egy 5000 Ft-os könyvutalványt sorsolunk ki. Cím: Sajó Televízió Nonprofit Kft. 3770 Sajószentpéter, Hunyadi u. 11.
E-mail: sajotv@gmail.com,
szentpeterikronika@citromail.hu.
Április havi rejtvényünk helyes megfejtése: „Visszatekintés". Köszönjük Olvasóink aktivitását! A június 11-én megtartott sorsoláson Hajzer Gábornak kedvezett a szerencse. Gratulálunk! A nyeremény átvételéről később értesítjük.

Egy kattintásra a világtól:
új időszámítás indult Sajószentpéteren

Sajószentpéter hivatalosan is belépett a social média világába, hiszen a város hivatalos Facebook oldala április óta elérhető az érdeklődők számára.

Sajószentpéter áprilisban átvágta azt a képzeletbeli szalagot, ami egy új útszakaszt nyitott meg a virtuális világban. Egyfajta felnőtté válási folyamatként is értelmezhető ez az internetes térben, hiszen aki manapság nincs fent a Facebookon, az nem is létezik, szokták mondani. A város tehát hivatalosan is létezővé, érzékelhetővé vált, legalábbis virtuális értelemben.
Mit is jelent a közösségi média fogalma, és miért jó, hogy immár városunk is részese ennek? Az online média olyan formája ez, amelynek tartalmát a felhasználók szerkesztik. Az internetet használók ugyanis már nem csupán tartalomfogyasztók, hanem ők állítják elő ezen tartalmak nagy részét is. A közösségi médiának több kiépült formátuma létezik.
A Facebook mellett ilyenek a fórumok és a blogok is, de vannak például digitális enciklopédiák, podcastek, illetve kép- és videómegosztó oldalak is. Mivel az online közösség egyre inkább az ilyen médiaformátum felé tendál, érdemes ezen a módon is láttatni magunkat a gyors információáramoltatás kedvéért. Így tett Sajószentpéter is, ezáltal elérhetővé váltak egy helyen a legfrissebb hírek, információk és események, amik alakítják a város hétköznapjait, és bárki bátran kedvelheti, megoszthatja ezeket, vagy hozzájuk fűzheti a véleményét. Aki tehát szeretne első kézből értesülni a város dolgairól, az keresse Facebookon Sajószentpéter város hivatalos oldalát!

B.M.

Szentpéteri Krónika

Kiadó: Sajó Televízió Nonprofit Kft.; Cím: 3770 Sajószentpéter, Kálvin tér 4.;
Telefon: 48/521-037, Ügyvezető igazgató: Sulyok Barnabás
Főszerkesztő: Román Péterné; szentpeterikronika@citromail.hu
Fotó: Heiszman Adrienn, Tördelés: Litoplan Kft. – Design Studio
Szerkesztőség, hirdetésfelvétel: 3770 Sajószentpéter, Hunyadi utca 11.
E-mail: sajotv@parisat.hu; Nyomda: Litoplan Kft.
Cím: 3700 Kazincbarcika, Mátyás király út 56/B. Telefon/Fax: 48/512-236
E-mail: info@litoplan.hu; Megjelenik kéthavonta 4300 példányban.
ISSN 1789-7807 (nyomtatott); ISSN 2063-482X (online)

A hirdetések tartalmáért a kiadó felelősséget nem vállal! A lapban megjelenő cikkek, képek bármilyen formában történő felhasználása a kiadó írásos engedélyével lehetséges. Kéziratokat, fotókat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

X. Sajószentpéteri Városnapok 2018. június 21-24.

Június 21. csütörtök
17.00 – A művelődési központban
Kiállításmegnyitó „AZ OBJEKTÍV MÖGÖTT”
Válogatás Heiszman Adrienn fotóiból
A kiállítást megnyitja: Alvári Dóra művésztanár

Június 22. péntek
16.00 – A művelődési központban
ÜNNEPI KÉPVISELŐ-TESTÜLETI ÜLÉS
Kitüntetések átadása – Ünnepi műsor

Június 23. szombat
A művelődési központban
10.00 **XV. SAJÓSZENTPÉTERI BORVERSENY**
A művelődési központ előtt
16.00-20.00 **LÉZERHARC** és **AIRSOFT CÉLBALÖVÉS**
16.00-20.00 **ELEKTROMOS AUTÓ BEMUTATÓ**
16.00 A **GYÖNGYSZEM MAZSORETTCSOPORT** és a **FREEDANCE 2008 TSE** műsora
17.45 **KÖKÉNY ATTILA**
18.30 **BURAI KRISZTIÁN**
19.00 **GARAGULYA GÓLYALÁBAS KOMÉDIÁS KOMPÁNIA: BETYÁRPARÁDÉ**
20.00 **THE BLACKBIRDS**
(Hungarian Beatles Tribute Band)
élő koncert

Június 24. vasárnap
A művelődési központ előtt
10.00 **FŐZŐVERSENY**
14.30 **A SAJÓGYÖNGYE NÉPDALKÖR** és a **TÜCSÖKMADÁR** néptáncegyüttes műsora
14.45 **BÜKKI VADÁSZKÜRTÖS EGYESÜLET**
15.00-20.00 **SAJÓMENTI NÉPMŰVÉSZETI EGYESÜLET:** kézműves bemutató, kirakodóvásár, játszóház
GALGÓCI FARAGDA (Sajógalgóc): faragott fatálak bemutatója és készítésének kipróbálása
„KÉSZÜLT SZENTPÉTEREN” – helyi termékek bemutatója
LÉZERHARC és **AIRSOFT CÉLBALÖVÉS**
15.00 **TRIÁL BEMUTATÓ**
15.30 **BUBORÉK SHOW**
15.30 **ARADI TIBOR** humorista
16.00 **AKKORDEON HARMÓNIKA ZENEKAR** - sramlizene
17.00 **A BODROG NÉPTÁNCEGYÜTTES** néptánc műsora és táncház
18.00 **DOLHAI ATTILA**
19.00 **VASTAG CSABA**
A sportpályán
18.00-20.00 **HŐLÉGBALLON SHOW**
(Szélcsendes időjárás esetén)
20.30 **Hooligans** élő koncert

A rendezvény támogatói:
WANHUA 万华
BorsodChem Chemistry for generations
Emberi Erőforrás Támogatáskezelő
Csoóri Sándor Program

Nemzeti Kulturális Alap
SZÉCHENYI 2020

INFO: 48/521-053 - spmsk.hu